

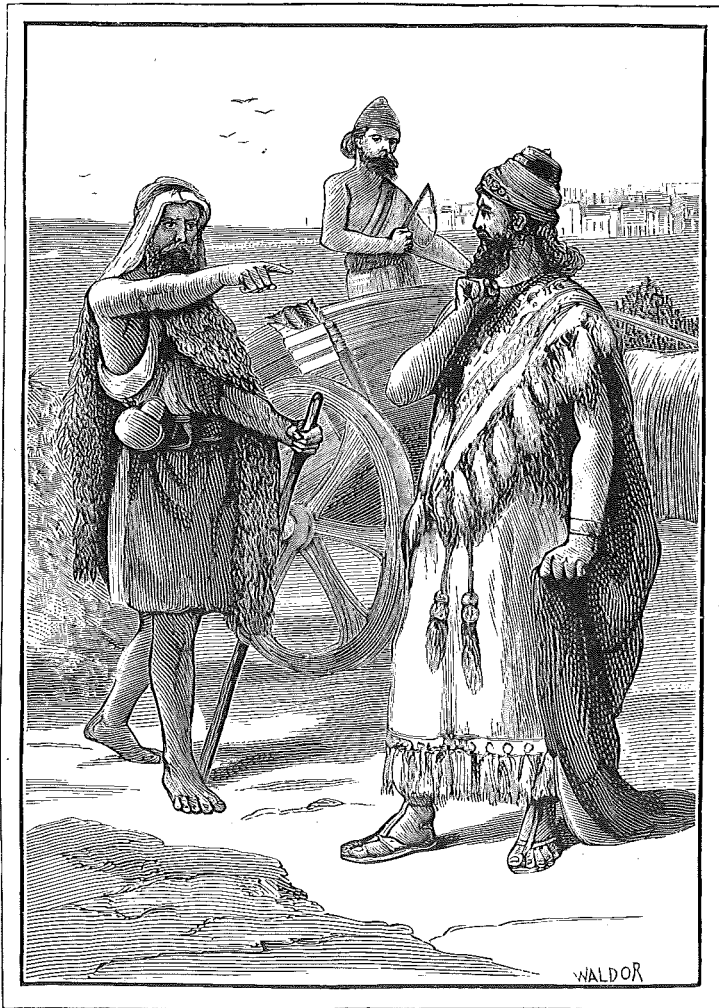
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 47.

20de november 1892.

18de aarg.

Profeten Elias udtaler dommen over kong Akab.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt udkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

En moder og en bibel.

Der er en liden by i det nordlige Tyskland. Der, hvor de prægtige bondegaarde ikke mere findes, ligger en liden, ussel hytte med mosbegrøet straaatag. Stjont det er nærved middag, stiger dog ingen røg op fra den faldefærdige skorsten; døren er lukket, der er tyst og stille, som om huset var øde og tomt. Derinde er døden gjeft. Paa det fattige leie ligger en enke, hvis ansigt bærer præg af usigelige betymringer, men tillige af en stille undergivenshed. Ved hendes side knæler en ung mand, og paa hans loftede hoved hviler moderens visne haand for at meddele den sidste velsignelse. Over det af forger surede ansigt ligger nu, da døden bryder ind, ligesom et skin af et lys fra en anden, bedre verden; thi Gud giver ofte sine børn en straale af det evige lys, som de gaar imøde, og lader det hvile over dem en stund, før de gaar ud af dette fremmede land.

„Farvel, Karl“, siger den døende; „far har allerede ventet paa mig i 15 aar. Gud har ladet mig blive hos dig saa længe. Du har mig kjær, men du har ogsaa verden kjær. Da du kom hjem fra dit vandreliv som haandværksbønd, førte du ogsaa synderbanerne og leifindigheden med dig. For sidste gang her i livet beder jeg dig: vend om igjen til din Gud! Vend om! Naar du har begravet mig, saa sælg alt, men behold et — lov mig dette i min sidste stund — behold — min bibel! Jeg har arvet den. Dine forfædre førte den med fra Bøhmen,

da de blev fordrevne for sin tros skyld. Alle deres navne staar deri lige siden 1620. Fattige har de alle været, men de har holdt fast ved Guds ord, og Guds velsignelse har hvilet over os. Du er den sidste. Slip ikke bibelen! Lov mig det!“

Under taarer og hulken lobede ynglingen det. O, at han med sine taarer havde kunnet udslette al den sorg, som hans leifindighed havde bragt over hans mor! Han vilde vel i dette øieblik give sit hjerteblod for at godtgjøre, hvad han havde gjort imod hende. Det var for sent! Da han vendte sit blik mod moderen, lagde dødsengelen sin haand paa hendes hjerte, og det ophørte med at slaa.

Alle I, som endnu har eders hjære, som I elsker og dog saarer og voldes sorg, o, tænk paa den stund, da Gud skal tage dem fra eder! Da skal I ville udslette, hvad I har forbrudt, men det er forsent! Endnu har I leilighed. O, forliger eder med Gud og dem, medens det heber idag!

Karl er ude paa vandring. Moderen er begravet, og foraarvinden blæser hen over kirkegaardens græsbevoksede gravhøj. De ringe eiendele er for længe siden solgte; en anden er flyttet ind i hytten, og bibelen er som det sidste minde fra hjemmet taget med paa reisen. Det var en rigtig familiebibel i sterkt læderbind med messingspænder, og paa de forgyldte første blade stod med gammel, stiv og snirklet haandskrift navnene paa den slegt, som engang i Bøhmen havde besiddet en rig jordeiendom; men, forfulgt af katolikerne, forlod den alt for Herrens og hans evangeliums skyld og drog til et fremmed land. Vogen skulde have plads i den fyldte ransel, og da Karl skulde pakke den ned, var det ingenlunde med venlige ord, at han borttog adskillige pillerter af ranselen for at faa plads til bibelen. Men han gjorde det dog, og naar han var i herberget, tog han den frem om aftenen og forsøgte at læse deri. Men da kom de andre haandværksbønd fra de andre borde og

figede ham over skulderen, og da de saa, hvad han læste, saa haglede haan og spotteglofer ned over ham. Havde det været en roman eller en af disse giftige usedelige bøger, som nu spredes iblandt masserne, saa var der vel snart bleven sluttet en pagt imellem kameraterne og hans bog; men bibelen! Hvem bryder sig vel nuomstunder om bibelen! Mange haanende ord blev udtalte, og Karl lagde bibelen tilside; han skammede sig ved den, og havde ikke tanken paa moderen bundet ham, saa havde han vist ladet den blive liggende paa stedet efter sig eller solgt den for en spotpris. Det gjorde han dog ikke.

Lidt over et aar er forløbet, og hvad mon det har baaret i sit skjød for Karl? — Paa et sygehus i Hamburg har man just ført to mennesker ind, hvoraf den ene er bleven slemt saaret i et slagsmaal i en uhyggelig hule i forstaden St. Paul, den anden er falden ned fra en stillads under arbeidet. De blev lagte ved siden af hinanden. Længe svævede de bevidstløse imellem liv og død; men næsten samtidig vaagner livsgnisten hos dem begge. De begynder at komme sig og faar nu først af sygepleierkerne vide, hvorledes de er komne derhen, hvor mange dage og nætter de har svæbet imellem liv og død, og hvorledes man endelig har faaet rede paa deres navn og logi og afhentet deres faa eiendele. Den enes haand griber begjærlig efter ranselen, som rækkes ham; hans ansigt, hvoraf lidenstaberne allerede tidlig har udslettet ungdommens præg, bliver mørkt, idet han forgjæves søger sin pengepung. Hans letfindige kamerater har gjenemført ranselen og ikke levet andet end nogle pjalter og en stor bog. Med en ed kaster han bogen fra sig ned paa gulbet.

„Hvorfor har I — — — levet den til mig?“

Hans ulykkestamerat for forskrækket op.

„Had er det, du kaster bort?“

„Na, det er bare en bibel!“

„En bibel? Gib mig den!“

„Ja, det skammel kan du saa gjerne saa.“

Og han skjuler sit ansigt i puderne, som om han vilde glemme baade Gud og verden og intet se hverken af himmelen eller jorden. Sygepleiersten rækker den anden bogen, han slaar den op og læser om de syges, trættes og lidendes frelser.

Nogle uger er forløbne, saa er de to fenge atter tomme, og i den bog paa sygehuset, hvori alle syge og alle udfrevne helbrede blev indføres, blev skrevet: „Wilhelm B. helbredet, afreist til missionsstationen i Herrnhut.“ „Karl B. udfreven er gaaet tilsjøs.“

Nogle aar er atter forløbne. I det fjerne Grønland, hvor en kort og kneben sommer neppe lader mosen grønnes, medens sne og is dækker landet i 10 maaneder, ligger en af herrnhuternes missionsstationer, Lichtenfels. Der har troende Kristi tjenere samlet de staktars grønlandere til en kristelig menighed, idet de har forkyndt evangelium for dem. En dag kom de hjem fra en fiskefangst, styrende med sine lange, smale baade (kajakker) imellem isstykkerne mod land, og lykkelig naaede de stranden, medens stormen rasede udenfor. De skyndte sig til missionshuset og fortalte, at et hvalfangerflib kjæmpede derude mod storm og is. Raft fik de tændt et høit baal paa en klint ved stranden for at veilebe flibet til den sikre ankerplads.

Paa opfordring af missionæren, som selv sprang i baaden, vovede tre mænd sig ud for at tjene det nødlidende flib som lodser.

Gud hjalp dem, og efter et haardt arbejde førte de flibet ind i den sikre bugt. Men under stormen er en matros falden ned fra masten og er bleven livsfarlig bestadiget. Han laa blødende paa dækket, og hver stund kunde være hans sidste.

Grønlanderne bar ham ind i missionshuset og lagde ham i missionærens seng. Han fik al den pleie, som var mulig, men — det var for sent. Missionæren er hans sygepleier og tillige hans sjælesørger. Og i

Saa godt det smager!

Paa bryggen.

alborets stund, da matrosen lukker sit hjerte og afviser ethvert alvorligt ord, tager missionæren bibelen i sin haand, en gammel bibel i sterkt læderbind, men ibet han aabner messingspænderne og vil læse, reiser den døende sig krampagtig op ligesom ved en overnaturlig kraftanstrengelse og stirrer med et uhyggeligt blik paa bibelen; med forbredne ansigtstræk raaber han med frygtelig stemme:

„Bort med bogen! Det er min bog! Jeg har kastet den bort! Nu bryder jeg mig ikke mere om den! Mor! Du raaber — jeg kan ikke mere høre dig — for sent — fortabt!“

Han synker tilbage paa puden og — er død.

Det er forfærdeligt at falde i den levende Guds hænder. („Kristelig Børnet.“)

De stjaalne gulerødder.

Hmmas forældre var velstaaende folk, og hun led ikke mangel i nogen henseende. Hun fik overskud baade af spise og drikke, hun havde bøger og legetøj og boede i et stort, pent hus, som var omgivet af en prægtig have. Skulde nogen have grund til at være lykkelig og tilfreds, saa syntes det at maatte være hende.

Men desværre var Emma slet ikke tilfreds. Hun var sine forældres eneste barn og havde været meget syg, og derfor var hun bleven i høi grad forkjælet og vilde altid have noget nyt. Jo ældre hun blev, desto mere sorg bragte denne sørgelige feil hendes forældre. Høist vilde hun løbe omkring ude som den vildeste gadegut; hun havde let for at lære, var altid snart færdig med sine lekser og havde derfor megen tid til sin raadighed; men trods forældrenes formaninger og bønner anvendte hun sin fritid til alstens taabelige og ikke sjelden uskikkelige streger.

En dag var Emma sprungen ud i haven uden at vide, hvad hun skulde gjøre. Medens hun gik langs den grønne tjørnehæk,

som stille forældrenes have fra naboens, opdager hun pludselig en aabning i den grønne hæk.

„Hvor morsomt det skulde være at krybe igjennem aabningen og se, hvorledes det er derinde!“ sagde hun til sig selv og i næste øieblik var hendes smidige stikkelse paa den anden side.

„Nei, hvor pent her var!“ udbrød hun. „Hvor besynderligt, at du ikke tidligere havde gjort opdagelsesreiser hid!“ Da falder i det samme hendes blik paa et bed med deilige jordbær lige foran hendes fødder.

Det skulde vel smage! Hun havde rigtignok paa skolen lært det syvende bud: „du skal ikke stjæle“, og derfor saa hun sig sky om til alle kanter, om der var nogen, som lagde merke til hende; men ingen var i nærheden, og lysten til de deilige bær besejrede hendes samvittigheds stemme, hun spiste og spiste, indtil hun tilsidst ikke kunde mere; da krøb hun atter stille tilbage samme vei, som hun var kommen.

Men da Emma den aften skulde bede sin aftenbøn, søgte hun sig alt andet end vel tilmode; hun kunde ikke som ellers tillidsfuld bede Gud om at holde sin sterke haand over hende. Og paa skolen den næste dag var det umuligt for hende at faa jordbærene ud af sine tanker.

Om eftermiddagen bad moderen hende at blive med en tur ud at spadserere. Dette var altid noget, hun syntes godt om, men denne gang sprang hun ikke som ellers glad foran, hun plukkede heller ingen blomster, men gik stille og med sænket hoved ved siden af sine forældre, saa at disse mere end en gang spurgte, om der feilede hende noget.

Da de var gaaet et stykke, traf de en bonde, som ubarmhjertig bankede løs paa en tiaars gammel pige:

„Jeg skal lære dig at stjæle gulerødder, jeg, din uskikkelige unge! Tror du, at vi stræber og arbejder med haven, forat du og slige som dig skal komme og rytte op vore

rødder; jeg skal nok berøbe dig Lyften til sligt for eftertiden."

Under graad og strig søgte pigen at fremføre til sin undskyldning:

"O, jeg var saa sulten. Far kommer blot hjem hver lørdag, mor er syg, og vi havde intet at spise. Jeg tog blot et par gulerødder."

"Sligt tybepal!" streg manden og jagede hende affted.

Dette var for meget for Emma; dette stakkars barn, som af sult havde sjaalet et par gulerødder, gjorde voldsomt indtryk paa hende. Grædende tilstod hun alt for sine forældre og fortalte, hvorledes hun den foregaaende dag havde sjaalet jordbær i naboens have, og det var jo meget værre, end hvad denne stakkars forsultne pige havde gjort. Hun bad derpaa sine forældre, om hun kunde faa lov til at give den lille pige noget; til gjengjæld skulde hun gjerne selv give affkald paa en eller anden ting. Forældrene søgte at faa de oplysninger, som de kunde, om pigens familie og hjalp dem; men Emma maatte til straf gaa over til den nabo, som eiede haven, og fortælle ham, at hun havde sjaalet jordbær hos ham. Heldigvis blev det indtrufne hende en god lærdom for fremtiden.

Krystostomus.

Johannes Krystostomus (Gyldenmund) var en af de mest veltalende prædikanter i den kristne oldtid. Han blev født 344 i Antiokia og skulde egentlig først have været advokat, men blev greben af kristendommen, lod sig døbe og gik som eneboer ud i Libanons ørten, hvor han i nogen tid levede i bøn og betragtning. Han blev derpaa prest i sin fødeby og senere biskop i Konstantinopel; her talte han strengt mod keiserhoffets overdaadighed og usadelighed og fortrønedes derved den stolte keiserinde Eudoxia, som fik ham dømt til landsforvisning.

Medens mange fromme, saaledes som Krystostomus selv, for en tid trak sig tilbage

til ørtenen for at styrke sig ved bøn og læsning, var der mange, som for bestandig blev der ude og troede derved at blive de frommeste mennesker, skjønt de som oftest kun var unyttige lediggængere. Dette uvæsen vilde Krystostomus beskæmpe, og han gik derfor ud i ørtenen til en hule, hvor et saadant menneske havde indestuttet sig, og raabte ind til ham: "Arbeid i Herrens vingård, det er Gud velbehageligere end det liv i lediggang, som du fører!"

General og korporal.

Følgende tildragelse fortælles fra Nordamerikas frihedskamp:

Tre soldater strævede en dag af al magt med at faa en stor tømmerstok reist op til nogle fæstningsværker, som holdt paa at bygges; den var for tung for de tre.

Deres korporal stod ved siden af og kommanderede: "Løst op! Lad gaa! Tag i!"

En mand, som ikke var isørt militær dragt, kom ridende og spurgte korporalen, hvorfor han ikke hjalp til.

Denne vendte sig høift forundret om og sagde med et opsyn som en keiser: "Jeg er korporal, min herre."

"Naa, jaaa, De er korporal!" sagde den fremmede, "jeg var ikke opmærksom paa det", og, idet han tog hatten af og bukkede dybt, sagde han: "Jeg beder om undskyldning."

Dermed steg han af hesten og hjalp de tre, saa svøden dryppede af hans pande.

Da de havde faaet stokken op, vendte han sig til kommandanten og sagde: "Sr. korporal! Naar De en anden gang har et saadant arbejde og ikke folk nok, saa send bud efter Deres øverstbefalende, og jeg skal hjælpe Dem endnu en gang."

Korporalen stod som rammet af lynet.

Den anden steg tilhest og red bort. Det var general Washington.

Læs dette!

De, som ikke har betalt "Børneblad" for dette aar, anmodes om at gjøre det inden aarets udgang, da ellers bladets forsendelse vil blive stanset. Dette gjælder saavel enkelte abonnenter som clubs og søndagsskoler. Pengene sendes direkte til Luth. Pub. House, Decorah, Iowa.

Profeten Elias udtaler dommen
over kong Akab.
(Med billede.)

Mlandt kong Akabs mange ugjerninger er der vel ingen, som er mere bekjendt end den skammelige maade, hvorpaa han tilvendte sig Nabots vingaard. Den laa tæt ind til kongens slot; men Nabot vilde ikke lade ham faa kjøbt den, da det var hans arvejord, som det var forbudt i Herrens lov at sælge. Herover blev Akab saa ærgerlig, at han gjorde, omtrent som undertiden uskikkelige børn gjør, naar de ikke faar sin vilje: han gif hen og fastede sig paa sin seng og vilde ikke smage mad. Dog hans dronning, den onde Jesabel, vidste raad; hun fik dommerne til at skaffe falske vidner paa, at Nabot havde bandet Gud og kongen. Den stakkels mand blev som følge heraf stenet, og Akab kunde tage hans vingaard i besiddelse.

Men da optændes Herrens vrede mod den ugudelige konge, og profeten Elias bliver udsendt for at udtale de haarde tugtens ord. Var der nogen, som Akab nødig vilde træffe nu, saa var det vel Elias, og han gribes af forfærdelse ved pludselig at se sig ansigt til ansigt med den alvorfulde profetstikkelse. „Har du fundet mig, din fiende?“ udbryder han.

„Jeg har fundet dig,“ svarer Elias og forkynder derpaa den forfærdelige dom: Der, hvor hundene slikkede Nabots blod, skulde de ogsaa slikke Akabs, og hundene skulde opæde Jesabel.

Saa var indholdet af profetens tale, og hans ord gif bogstavelig i opfyldelse en tid senere.

Se paa billedet, hvorledes profeten staar der ligeoverfor den forfærdede konge, som netop havde tænkt at kunne glæde sig over sin uretfærdig erhvervede eiendom. Og husk paa det, børn: Akab er ikke den eneste, som

Herrens tugtende haand fra himmelen uventet har forstyrrelt, netop som man har tænkt at nyde syndens glæde. Ingen føle sig tryk paa syndens veie, straffen kan komme, før man tænker. Gud lader sig ikke spotte.

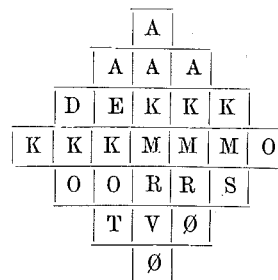
Gud lader sig ikke spotte.

I midten af december maaned 1861 fandt en høist merkværdig tildragelse sted ved en begravelse i et sogn i Sverige og som bekræfter sandheden af ovenstaaende skriftsted. En af gjefterne brød under maaltidet ud i heftige eder og forbandelser mod Gud, gudsfrngt og alle dem, der levede et gudfrngtigt liv. En af de tilstedeværende fandt dette forfærdeligt og tænkte: „Hvorlænge skal Herren bære over med dig?“ Neppe var denne tanke opstaaet, før sværgeren og bespotteren faldt død ned ved bordet.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 45.

En underordnet maa lystre ordre.

Diamantgaade.

Bogstaverne skal ordnes saaledes, at den vandrette og lodrette midtlinje kommer til at lyde ens, og de fem vandrette linjer danner navnene paa 1. Et husdyr. 2. En by i Norge. 3. En stat i Nordafrika. 4. En by i Arabien. 5. Et huggerebskab.

A. W. A. S. N.